

1. בראשית פרשת בראשית פרק ו

(א) ויהי כִּי־החל האדם לרֹב על־פְּנוּ הָאֲדָמָה וּבָנוּת יִלְדוּ לָהֶם: (ב) וַיִּרְאוּ בְנֵי־הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ: (ג) וַיֹּאמֶר ה' לֹא־יִדּוּן רוּחִי בָאָדָם לְעַלְמָם בְּשָׂגֵם הוּא בָשָׂר וְהָיָה יָמִיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה: (ד) הַגִּפְלִים הָיוּ בְּאָרְץ כְּנָעַן וְגַם אֲחֵרִי־כֹן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְּנוֹת הָאֱלֹהִים אֶל־בְּנוֹת הָאָדָם וַיִּלְדוּ לָהֶם הַגִּבּוֹרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם: פ (ה) וַיֵּרָא ה' כִּי חָפָה רֵעַת הָאָדָם בְּאָרְץ וּכְלִי־צָר מִחֲשֹׁבֶת לִבּוֹ רַק רַע כָּל־הַיּוֹם: (ו) וַיִּנָּחֵם ה' כִּי־עָשָׂה אֶת־הָאָדָם בְּאָרְץ וַיִּתְעַצֵּב אֶל־לִבּוֹ: (ז) וַיֹּאמֶר ה' אֲמַחֶה אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר־בְּרָאתִי מֵעַל פְּנוּ הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־רֶמֶשׂ וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי נַחַמְתִּי כִּי עָשִׂיתֶם: (ח) וְנַח מֵצֵא חוּ בְעֵינָיו ה': פ

2. בראשית פרשת בראשית פרק ה

(יח) וַיַּחֲיֶינָהוּ שְׁתַּיִם וְשָׁשִׁים שָׁנָה וּמֵאֵת שָׁנָה וַיּוֹלֵד אֶת־חֲנוּךְ: (יט) וַיַּחֲיֶינָהוּ אַחֲרָיִךְ אֶת־חֲנוּךְ שְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנָיו וּבָנוֹת: (כ) וַיְהִי כִּלְיִמִּי־יָרֵד שְׁתַּיִם וְשָׁשִׁים שָׁנָה וַתִּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: פ (כא) וַיַּחֲזֵי חֲנוּךְ חֲמִשׁ וְשָׁשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֵד אֶת־מֵתוֹשֶׁלַח: (כב) וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת־הָאֱלֹהִים אַחֲרָיִךְ הוֹלִיכֵהוּ אֶת־מֵתוֹשֶׁלַח שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנָיו וּבָנוֹת: (כג) וַיְהִי כִּלְיִמִּי חֲנוּךְ חֲמִשׁ וְשָׁשִׁים שָׁנָה וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה: (כד) וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת־הָאֱלֹהִים וַאֲיֻנּוּ כִּי־לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים: פ (כה) וַיַּחֲזֵי מֵתוֹשֶׁלַח שֶׁבַע וּשְׁמֹנִים שָׁנָה וּמֵאֵת שָׁנָה וַיּוֹלֵד אֶת־לֶמֶךְ: (כו) וַיַּחֲזֵי מֵתוֹשֶׁלַח אַחֲרָיִךְ הוֹלִיכֵהוּ אֶת־לֶמֶךְ שְׁתַּיִם וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה וּשְׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנָיו וּבָנוֹת: (כז) וַיְהִי כִּלְיִמִּי מֵתוֹשֶׁלַח תִּשַׁע וְשָׁשִׁים שָׁנָה וַתִּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: פ (כח) וַיַּחֲזֵי־לֶמֶךְ שְׁתַּיִם וּשְׁמֹנִים שָׁנָה וּמֵאֵת שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּן: (כט) וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ נֹחַ לֵאמֹר זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמֵעֲצָבוֹן דִּינֵנוּ מוֹ־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אֲרָבָה ה': (ל) וַיַּחֲזֵי־לֶמֶךְ אַחֲרָיִךְ הוֹלִיכֵהוּ אֶת־נֹחַ חֲמִשׁ וְשָׁשִׁים שָׁנָה וַחֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנָיו וּבָנוֹת: (לא) וַיְהִי כִּלְיִמִּי־לֶמֶךְ שֶׁבַע וְשָׁבְעִים שָׁנָה וּשְׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: (לב) וַיַּחֲזֵי־נֹחַ בְּ־חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֵד נֹחַ אֶת־שֵׁם אֶת־חָם וְאֶת־יָפֶת:

3. בראשית פרשת בראשית פרק ג פסוק טז - יט, טז-יט

(טז) אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הַחַיָּה אֲרָבָה עֲצָבוֹנְךָ וְהָרַגְךָ בְּעֵצֵב תֹּלְדוּ בָנָיו וְאֶל־אִישׁךָ תִּשְׁוֹקֶתְךָ וְהוּא יִמְשַׁלְּכֶךָ: ס (יז) וּלְאָדָם אָמַר כִּי־שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ וְתֹאכַל מִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ אַרְבָּה הָאֲדָמָה בְּעֵבוּרֶךָ בְּעֲצָבוֹן תֹּאכְלֶנָּה וְכָל יְמֵי חַיֶּיךָ: (יח) וְחוּץ וְדַחֲדַח תִּצְמִיחַ לָךְ וְאָכַלְתָּ אֶת־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה: (יט) בְּזֹעַת אֶפְרַיִם תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבֵךְ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לָקַחְתָּ כִּי־עֵפָר אֶתָּה וְאֶל־עֵפָר תָּשׁוּב:

4. תרגום המיוחס ליונתן - תורה בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

וּפְלַח חֲנוּךְ בְּקוֹשְׁטָא קָדָם יְיָ וְהָא לִיתוּהֵי עִם דְּיִירִי אַרְעָא אַרוֹם אַתְּנַגִּיד וְסָלִיק לְרַקִּיעָא בְּמִימַר קָדָם יְיָ וַיִּקְרָא שְׁמִיהּ מִיטְרוֹן סְפָרָא רַבָּא:

5. כתר יונתן בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

וַיַּעֲבֹד חֲנוּךְ בְּאֵמַת לִפְנֵי יְיָ וְהָיָה אֵינָנו עִם תּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ כִּי נִלְקַח וְעָלָה לְרַקִּיעַ בְּמֵאָמָר לִפְנֵי יְיָ וַיִּקְרָא
שְׁמוֹ מִטְטָרוֹן הַסּוֹפֵר הַגָּדוֹל:

6. תרגום ירושלמי (ניאופיטי) בראשית ה': כ"ד: כ"ז

ופלח חנוך בקושטא קדם ייי ולית ידיע אן הוא {...} אתנגד במימר מן קדם ייי.

7. העמק דבר בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

ויתהלך חנוך וגו'. פעם אחת היה מתבודד ומשקיע עצמו באהבת ה' עד שהגיע לעלות לרקיע:

ואיננו. נאבד ונעלם מבני דורו: כי לקח אתו אלהים. באשר חפשו אתו כמו שאמרו בני הנביאים על אליהו [מ"ב ב' ט"ז] פן נשאו רוח ה' וישליכהו באחד ההרים וגו', על כן הודיע הכתוב כי באמת לקח אותו אלהים:

8. ספורנו בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כב - כט

(כב) ויתהלך חנוך את האלהים. התהלך בדרכיו להיטיב לזולתו בצדקה ותוכחת:

(כט) זה ינחמנו. התפלל שזה ינחם בהמציאו מנוחה ממעשיהם, כי מלת "נח" תורה מנוחה, כמו "ונוח מאויביהם" (אסתר ט, טז):

9. רש"י בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

ויתהלך חנוך - צדיק היה וקל בדעתו לשוב להרשיע, לפיכך מהר הקב"ה ונסלקו וקמיתו קדם זמנו, וזהו ששנה
הכתוב במיתתו לכתב ואיננו בעולם - למלאות שנותיו:

כי לקח אתו - לפני זמנו, כמו הנני לקח ממך את מחמד עיניך:

10. אבן עזרא בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

ואיננו כי לקח אותו אלהים. מת. וכן קח נא את נפשי (יונה ד, ג), הנני לוקח ממך את מחמד עיניך (יחז' כד, טז),
ואח"כ פירש מה היה ותמת אשתו. וזאת הלקחה על חנוך אין שם זכר מגפה, ולא וימת. והטעם אשר כתוב בדברי אסף
(תה' עג, כד) ואחר כבוד תקחני, וכן במזמור בני קרח (שם מט, טז) אך אלהים יפדה נפשי מיד שאול כי יקחני
סלה. והמשכיל יבין:

11. אבן עזרא שיטה אחרת - פירוש בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

... ולא הזכיר 'וימת', כי כל הדורות שהיו לפניו חיו יותר מתשע מאות שנה, וזה לבדו חיה שלש מאות וששים [וחמש].
ויש מקומות שמתרגמים כי לקח אותו ארי לא אמית יתיה ה'. וכל מלה בכל לשון יתכן שיהיה חסרה דרך קצרה חוץ
ממלת לא, כי הדבר יהיה להפך. ואין ככה כי איש הרגתי לפצעי (ברא' ד, כג), כי ידבר האדם בתמה, או יחסר ה"א,
ויהי: 'הכי איש הרגתי?' וככה: כי האדם עץ השדה (דבר' כ, יט) על דרך המתרגם:

12. רלב"ג ביאור הפרשה בראשית ה': כ"ג: ג"ג

(כג-כד) והנה סיפר על חנוך שהלך בדרכי ה' יתעלה אחר שהוליד את מתושלח — וזה מורה כי קודם זה לא הלך
בדרכי ה' אבל הלך בדרכי אנשי דורו. והנה כאשר התבונן בטבע הנמצאות והשיג מאמיתת ה' יתעלה מה שלא הושג
לאנשי דורו, עבד ה' יתעלה שלוש מאות שנה, ואחר כן לקחו ה' יתעלה, רוצה לומר שהושמה נפשו בגן עדן,

כטעם 'ואחר כבוד תקחני' (תהלים עג, כד). והנה לזאת הסיבה לא זכר בו מיתה, וזכרה בשאר האנשים אשר נזכרו עימו, להורות על ההבדל שהיה בינו וביניהם, כי הוא השלים נפשו והגיע בו שלמותו, ושאר האנשים ההם מתו בלא חמדה.

13. רד"ק בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

...ודעת התרגום גם קצת חכמים (מס' דרד ארץ) כי חנוך ואלהו הכניסם האל חיים בגן עדן בנפש ובשר ועודם שם חיים אוכלים מפרי העץ ועובדים את ה' כמו שהיה אדם הראשון קודם שחטא ויהיו שם עד ימות המשיח; יש לשאול כי בספור אלה התולדות מאדם ועד נח אמר וימת, ובספור תולדות נח לא אמר כן? ואמרו לפי שמתו במבול אמר באלה וימת, ולדעתנו, כי הנזכרים היו צדיקים וטובים לא מת אחד מהם במבול, אלא תולדותיהם שלא היו טובים, וכל אלה מתו קודם המבול כמו שנמצא בחשבון ימיהם, והנכון, לפי שהיו שנותיהם ארוכים מאוד אמר בהם וימת כלומר חיו כל אלה השנים והולידו תולדות ואחר מתו, אבל בספור התולדות מנח ועד אברהם לא היו כל כך מופלגים בחייהם לא אמר בהם וימת:

14. מדרש רבה בראשית ה': כ"ד: כ"ד

[א] ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו פי לקח אתו אלהים – אמר רבי חמא בר הושעיא אינו נכתב בתוך טימוסן של צדיקים אלא בתוך טימוסן של רשעים. אמר רבי איבו חנוך חנף היה, פעמים צדיק פעמים רשע, אמר הקדוש ברוך הוא עד שהוא בצדקו אסלקנו.

15. בכור שור בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

ויתהלך חנוך את האלהים. לפי שהיה קצר – ימים, שהאחרים היו חיים ט' מאות לבד הפרט, והוא לא חי אלא ג' מאות ופרט, והיה סבור שברשעו מת בחצי – ימיו, לכך הוא אומר: "ויתהלך חנוך את האלהים", שחסיד גמור היה. ואיננו בעולם כי מת בשליש ימיו, כי לקח אותו אלהים וסילק אותו מבין הרשעים ההמה, כי "בעבדיו לא יאמין".

16. חזקוני בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כד

ואיננו לפי שהיה קצר ימים לפי האחרים נראה כמי שלא היה. ואיננו כי לקח אתו אלקים תרגם אונקלוס ואיתוהי ארי לא אמית יתיה. פי' והנה הוא עומד וקים שהרי לא המית אותו הקדוש ברוך הוא ועתידי לבא עם אליהו בעת הגאולה. וכל אין ואיני שבתלמוד פירוש אחר ואיננו זה. ובתרגום ירושלמי מתרגמין והא לית הוא ארי איתנגיד במימר מן קדם ה' ולפי תרגום ירושלמי צריך לומר לקח אתו לשון מיתה כמו קח נא את נפשי אך אלקים יפדה נפשי. מיד שאול כי יקחני סלה. והוא דרך כבוד שהרי צדיק היה.

17. רש"י בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

זו ינחמנו – ינח מננו את עצבון ידנו. עד שלא בא נח לא היה להם כלי מחרשה והוא הכין להם והיתה הארץ מוציאה קוצים ודרדרים פשזרעים חטים, מקללתו של אדם הראשון, ובימי נח נחה, וזהו ינחמנו, ואם לא תפך שהו כך אין טעם הלשון נופל על השם נאפה צריך לקרות שמו מנחם:

18. תולדות יצחק בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

ויקרא את שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידנו מן האדמה אשר אררה ה'

זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידנו וגומר, פרש"י שעד שלא בא נח, לא היה להם כלי מחרישה, והוא הכין להם, וגם היתה מוציאה קוצים כשזרעין אותה חטים, מקללת אדם הראשון, ובימי נח נחה ע"כ, וי"מ שנכלל בזה גם כן שידעו מאדם [באבן עזרא: על ידי אדם] כי נביא היה שעל ידו [של זה הנולד] יהיה שארית בארץ אחר המבול.

19. בכור שור בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו. שמא לא נתכוון לכך אלא ניצק מפיו לקרותו על העתיד להיות בימיו, וזו היא הנחמה, שבימיו כלה זרעו של קין, שנתקללה האדמה בעבורו כדכתיב "לא תוסיף תת כחה לך"², כל זמן שאתה זורעך בעולם, וכיון שכלה זרעו של קין, התחילה [לחזור] לקדמתה, ולכך נאמר מן האדמה אשר אררה ה'.

20. אדרת אליהו בראשית פרק ה פסוק כט

לאמר זה ינחמנו. כשראו שינוי בארץ קראו אותו כן שקריא' שמות' לא הי' ביום לידתם רק לשם המעשה הנעשה בימיהם: מן האדמה. שנתקללה בימי קין:

21. חזקוני בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

זה ינחמנו, מן האדמה שהרי נאמר לאדם ארורה האדמה בעבורך כל ימי חיך ושנות אדם כלו לתולדות נח וחשב בלבו מה שקלקל זה יתקן זה.

22. הדר זקנים בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

זה ינחמנו. היה לו לקוראו מנחם אלא לשון נופל על הלשון ינחמנו ינח ממנו. וא"ת אמאי והא אמרי' נביא גדול היה למך שקרא בנו נח. י"ל ראה שהיה לו פיסוק אצבעות וכל ראשי האצבעות דבוקות יחד. עי"ל דבשעה שנולד מת אדם הראשון:

23. רשב"ם בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

זה ינחמינו - (ואם תאמר כיון שאמרו נביא גדול היה עבר שקרא לבנו פלג, למה אין אומר נביא גדול היה למך שקרא לבנו נח, ותירץ רשב"ם) שזה היה ראשון לנולדים אחר מיתת אדם ולכך קראו נח שאמר יהי רצון שיתקן זה עיותו של זה ולשון תפלה הוא ינחמנו ינח ממנו כלומר שיעשה לנו הנחה וקורת רוח, אבל לשם לא שייך למימר לשון תפלה אלא לשון נביאות. אי נמי יש לומר קודם שנולד נח:

24. ריב"א בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

זה ינחמינו ממעשנו ומעצבון ידינו. וא"ת וכי נביאים היו שיהיו יודעים מה שהיה עתיד להם. וי"ל לפי שכתוב ארורה האדמה וגו' עד שובך אל האדמה וגו'. משמע ומיד שתמות ותשוב אל האדמה תבטל הגזרה. והוא היה ראשון שנולד אחר שמת אדם ולכך אמרו עליו זה ינחמנו. וראה וחשוב שנותיו של אדם ותמצא שמת בימי למך אבי נח ששים שנ' קודם שנולד נח. והקש' רשב"ם מה לנו שנות רשעים למנות בכתובים בפרש' זו. וי"ל שכן דרכם של נביאים זה אחר זה כדי להודיע השנים מבריאת העולם כי מתוך השנים ומנינם הכתובים כאן ומנין שנת הדורות הכתובים עד משה רבינו ומנין שעבוד מצרים דכתיב ומושב בני ישראל אשר ישבו בארץ מצרים וגו' ומנין מ' למדנו מנין שנים אשר מבריאת עולם עד שנכנסו ישראל לארץ. וכבר מפורש בנביאים מנין השנים אשר מיציאת מצרים עד בנין בית ראשון ומבנינו עד חרבנו ומתוך דברי דניאל למדנו מנין השנים אשר מחרבן בית ראשון עד חרבן בית שני. וכתב על זה שבועים שבועים נחתך על עמך: פי' שבועים מגלות בבל וה' מאות ועשרים שעמד בית שני. הרי כאן שבועים פעמים שבועה שנים וזהו שבועים שבועה. ודוק ותשכח:

25. רא"ש בראשית פרשת בראשית פרק ה פסוק כט

זה ינחמנו ממעשינו קבלה היתה בידם שלא תפסוק הקללה עד שיוולד אדם מהול ונח נולד מהול אמרו זה ינחמנו. נמצא בשם ר' יהודה החסיד ז"ל שקודם שנולד נח לא היה להם פיסוק אצבעות והיו חורשים בידיהם ונח נולד בחילוק אצבעות ולא היה בו כח לחרוש בידיו וזה שאחז"ל מחרישות תקן להם:

זה ינחמנו לפי שנתקללה הארץ בעבור אדם הראשון כשמת היה נח במקום אדם והוא הפסיק הקללה והכי איתא גם בפסיקתא דר' אליעזר:

26. העמק דבר בראשית פרישת בראשית פרק ה פסוק כט

ממעשנו ומעצבון ידינו. שהיה קשה על למך הצדיק לראות מעשה בני דורו הרשעים ולא יכול להושיע, וראה ברוה"ק שבימי בנו ינוחו מרשעות כאלה, וזהו ממעשינו, ועוד באשר נשתנה דרך כל בשר וטבעו כמו שיבואר להלן ו' י"ב, וע"כ לא יכלו להשתמש בבהמת הארץ כפי הטבע, וא"כ היו מוכרחים לעמול הרבה בידיהם, וראה ברוה"ק שבימי נח ישוב הטבע למקומה, וזהו משמעות ומעצבון ידינו. ואח"כ פי' הכתוב מלשון תנחומין ג"כ:

מן האדמה אשר אררה ה'. דאע"ג שלא נשתנה הדבר לטוב גם אחר המבול, אבל היה להם תנחומין שע"י זה חדלו מלחטוא הרבה אחר המבול, וכמאמר ה' עוד כל ימי הארץ קיץ וחורף, וכמש"כ במקומו, משא"כ לפני המבול לא היתה הקללה לתועלת לרשעים, שלא שבו מדרכם, וא"כ לא היה כדאי לצדיקים לסבול קללת האדמה:

27. אמת ליעקב בראשית פרישת בראשית פרק ה פסוק כג

... ולפ"ז נראה ליישב הקושיא, דהנה שנים אלו, כלומר חנוך ולמך, לא הגיעו שנותיהם אפילו לשמונה מאות, ולכן הדגיש הכתוב ש"כל" חייהם לא היו אלא שס"ה שנים או תשע"ז שנים, ולכן נופל ה"ויהי" על "כל" ולא על "ימי", דלמיעוטא קאתינן¹¹⁵. ואי נימא הכי יהיה מכאן ראייה לדעת הרמב"ן [לעיל פסוק ד'] שכל האנשים בתקופה ההיא האריכו ימים, ולכן יש חידוש בהדגשת הכתוב שהם מתו קודם שמונה מאות שנה, ודו"ק.

28. בראשית פרישת נח פרק ז פסוק ו - יג, ו-יג

(ו) וַנַּח בְּנֵי־שָׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְהַמִּבּוּל הָיָה מִיָּמַי עַל־הָאָרֶץ: (ז) וַיָּבֵא נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְנָשֵׁי־בָנָיו אִתּוֹ אֶל־הַתֵּבָה מִפְּנֵי מִי הַמִּבּוּל: (ח) מִן־הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִן־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אֵינָנָה טְהוֹרָה וּמִן־הָעוֹף וְכָל אֲשֶׁר־רָמַשׁ עַל־הָאֲדָמָה: (ט) שָׁנַיִם שָׁנַיִם בָּאוּ אֵלֶיךָ אֶל־הַתֵּבָה זָכָר וּנְקֵבָה כָּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ: (י) וַיְהִי לְשִׁבְעַת הַיָּמִים וּמִי הַמִּבּוּל הָיָה עַל־הָאָרֶץ: (יא) בַּשָּׁנָה שְׁשִׁי־מֵאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּי־נֹחַ בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנַיִ בְּשִׁבְעָה־עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַזֶּה נִבְקְעוּ כָל־מַעֲיֵנֵת תְּהוֹם רָבָה וְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ: (יב) וַיְהִי הַגֹּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה: (יג) בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה בָּא נֹחַ וְשֵׁם־וְחָם וַיִּגְפַת בְּנֵי־נֹחַ וְאִשְׁתּוֹ נֹחַ וּשְׁלֹשֶׁת נָשֵׁי־בָנָיו אִתָּם אֶל־הַתֵּבָה:

29. סדר עולם רבה (ליינר) פרק א

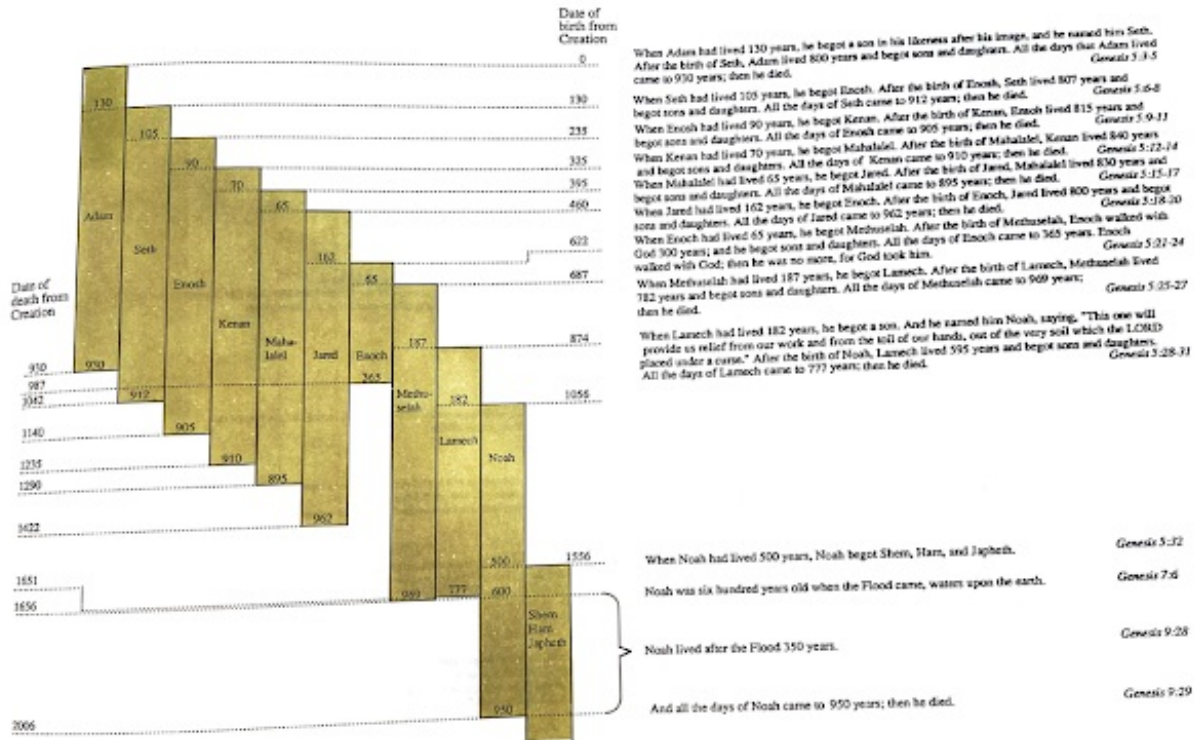
מאדם עד המבול אלף ותרנ"ו שנים, וזה פרטן, אדם ק"ל, שת ק"ה, אנוש צ', קינן ע', מהללאל ס"ה, ירד קס"ב, חנוך ס"ה, מתושלח קפ"ז, למך קפ"ב ונח בן שש מאות שנה וגו' (בראשית ז ו). חנוך קבר את אדם, וחיה אחריו נ"ז שנה, מתושלח מיצה ימיו עד המבול, מן המבול עד הפלגה ש"מ שנה, נמצא נח חיה אחר הפלגה עשר שנים אבינו אברהם היה בפלגה בן מ"ח שנה,

30. שו"ת מהרלב"ח סימן קמג

משנולד נח עד שנולד שם תק"ב שנים דכתיב ונח בן שש מאות שנה והמבול וכו' וכתיב שם בן מאת שנה ויולד את ארפכשד / ארפכשד / שנתים אחר המבול, תק"ב. משנולד שם עד שנולד ארפכשד / ארפכשד / ק' שנים. ק'. משנולד ארפכשד עד שנולד שלח ל"ה שנים. ל"ה. משנולד שלח עד שנולד עבר ל' שנים. ל'. משנולד עבר עד שנולד פלג ל"ד שנים. ל"ד. משנולד פלג עד שנולד רעו ל' שנים. ל'. משנולד רעו עד שנולד שרוג ל"ב שנים. ל"ב. משנולד שרוג עד שנולד נחור ל' שנים. ל'. משנולד נחור / נחור / עד שנולד תרח כ"ט שנים. כ"ט. משנולד תרח עד שנולד אברהם ע' שנים. ע'. משנולד אברהם עד שנולד יצחק ק' שנים. ק'. משנולד יצחק עד שנולד יעקב ס' שנים. ס'. משנולד יעקב עד רדתו למצרים ק"ל שנים. ק"ל. הזמן שהיו ישראל במצרים מאתיים ועשר שנים כמנין רד"ו. קק"י. משיצאו ממצרים עד בנין בית ראשון ארבע מאות ושמונים שנה. ת"פ. ימי בית ראשון ת"י שנים. ת"י. גלות בבל ע' שנים. ע'. ימי בית שני

ת"כ שנים. ת"כ. ג' אלף תתכ"ח. מנין שטרות התחיל לסוף מ' שנה שנבנה הבית ואם כן מבריאת אדם הא' שהוא מולד ו' י"ד ס' עד זה החשבון ג' אלפים תמ"ח שנה שלמים ואיפשר שהסימן שנתנו בגמרא ארבעים ושמונה עיר כיון לזה. ובוזה נכללה הגרס' שכתבתי למעלה מהגאון רבי' סעדיה ז"ל. דוק ותשכח.

THE TEN GENERATIONS BEFORE THE FLOOD

Genesis 5:22. When Noah had lived 500 years, Noah begot Shem, Ham and Japheth.

Rashi.
 Five hundred years. R. Judas said: Why did all the other generations beget at 100 years, and he at 500 years? God said: Should his children be wicked, they shall perish in the Flood, and this righteous man shall be made to suffer. And if they should be righteous men, I would have no trouble Noah to build many arks. He remained himself and did not beget until the age of 500, in order that his eldest son Japheth should not be of perishable age before the Flood (Genetz Rabbot), as it is written (Isaiah 45): He who dies at a hundred years shall be reckoned a youth. From this age on, he is deserving of punishment, both in the future and prior to the giving of the Torah.

Genesis 7:4. "For in seven days' time I will make it rain upon the earth, forty days and forty nights, and I will blot out from the earth all existence that I created."

Rashi.
 For in seven days' time. (Soflutin 108). These are the seven days of mourning for Methuselah the righteous God took pity out of respect for him, and delayed the destruction. Calculate the years of Methuselah's life, and you will find that they ended in the 600th year of Noah's life.